

Komplex

Egy tipikus esztéta állt előttünk a sorban. Göndör hajú, szemüveges, könyökfoltos zakóban. Saját kis közönséget is hozott magának, egy korunkbeli szóke lányt, annak fosta a szót. Egy komplett elemzést nyomott le neki, levegőt sem vett közben. A szerencsétlen lány meg csak mosolygott, bólogatott, és egyik lábáról a másikra állt.

A faszi annyira el volt foglalva saját magával, hogy észre sem vette, amikor az előttük álló végzett, a csaj meg persze nem merte kizökkenteni a kiselőadásából. Aztán a pénztáros hangosan kiszólt, hogy tessék, lehet jönni, mire az esztéta végre felkapta a fejét. Aztán meg persze, hogy még neki állt feljebb. Olyan kelletlenül ment oda az ablakhoz, hogy neki most a szavába vágtak, de jó, nem teszi szóvá, méltóztatik jegyet venni, bár nyilván eleve sértés, hogy fizetnie kell a filmért, amikor nála méltóbb nézőt egy rendező se kívánhat.

– Még húsz év, és te is ilyen leszel – súgtam oda Kornélnak.

Kornél fújtatott egyet. Majdnem ugyanolyan barna zakó volt rajta, mint az esztétán.

– Milyen? Ja, hogy ötven pluszosan is egyetemista csajokat kúrogatok majd? Erre meg nekem kellett elfojtanom a röhögésemet. Szép visszavágás volt.

Kornél pár nappal korábban rám írt, hogy van-e kedvem megnézni a *Rossz verseket*. A biztonság kedvéért vártam három-négy órát, mielőtt válaszoltam volna neki. Utána meg fél éjszaka azon agyaltam, hogy vajon ez most randi vagy sima baráti mozizás szerinte, és próbáltam kitalálni, hogy örülnék-e neki egyáltalán, ha randi lenne.

Amikor az esztéta meg a csaja elhúztak végre az ablaktól, Kornél azt kérdezte:

– Ugye most feministák leszünk, és fizeted a saját jegyed?

– Persze.

Ezek szerint nem randi, gondoltam, miközben elővettem a tárcámat. Nyilván nincsenek velem nagy tervei, ha azt az ezerhatszáz forintot sem akarja kiköhögni a jegyemre.

Miután fizettünk, megkérdezte, hogy akarok-e valamit a büféből. Tuti arra apellált, hogy majd veszek egy doboz popcorn, amiből aztán annyit csórhat, amennyit nem szégyell, de azt mondtam, hogy szerintem pronyó dolog a moziban zabálni.

Kornél egyébként rettenetes mozi partner volt. Először is tizenöt percet késett, én meg majdnem odafagytam a járdához, amíg rá vártam. Aztán amikor megkérdeztem, hogy hova foglalt helyet, közölte, hogy nem foglalt, mert az olyan kispolgári. Ezt egyébként azóta se tudom, hogy értette. Szóval nem foglalt helyet, és már csak a terem szélére kaptunk jegyet. Aztán ugye benyögte, hogy fizesse mindenki a magáét. A film alatt meg egyszerűen nem bírt nyugton ma-

radni. Hol előredőlt, hol hátravetette magát, érezni lehetett a rezgést az egész sorban, ráadásul minden poénon olyan hangosan és időtlenül röhögött, hogy szerintem a szomszéd teremben is hallották.

– Hallod, ez kurva jó volt – ugrott fel Kornél, amikor a film végén szedelődzködni kezdünk. Totál fel volt spannolva.

– Ja, már menet közben is leesett, hogy tetszik – jegyeztem meg, és magamhoz öleltem a kabátomat.

– Gáz voltam? – kérdezte hirtelen elkomolyodva.

– Csak egy kicsit.

– „Nem vágom, ki ez, nem velem van.” – Kornél az én szerepembe bújt, eljátszotta, hogy ő érzi kínosan magát miattam. Jól csinálta, átéléssel. Még odakint, a mozi előtt is ezen nevettünk. – Te nagyon sietsz? Mert nekem tökre lenne még kedvem beszélgetni, nem ülünk be valahova?

– De, ráérek – mondtam.

Elindultunk a körúton, aztán amikor elértük az első olcsónak tűnő kocsmát, bementünk. De persze kiderült, hogy annyira nem is olcsó az a hely. A cidernek majdnem éttermi ára volt, amin úgy meglepődtem, hogy elfelejtettem borraivalót adni a pultos lánynak. Kornél sört kért, és szintén nem adott borraivalót a csajnak, de szerintem ő nem is tervezte.

Miközben inkább melengtettem, mint ittam a ciderem az egyik asztalnál, azt hallgattam, hogy Kornél szerint melyik jelenetek voltak a legjobbak, melyik poén volt a kedvence, meg hogy úgy általában mennyire átérzi az egész feelingjét.

– „Mi van, művész úr?” – idézett szó szerint a filmből. Szegény főszereplőt gyerekkorában azért bullizta az egyik osztálytársa, mert rajzolt. Megverte, meg ilyenek. Kornél úgy csinált, mintha viccesnek tartaná a dolgot, de igazából nem nevetett.

– Téged is kiközösítettek? – kérdeztem. Kornél bólintott. – Le mertem volna fogadni.

– Ennyire látszik?

– Mondjuk úgy, hogy nem azok szoktak verseket írni később, akik menők voltak a gimiben – feleltem. – Én se voltam valami hú de népszerű a suliban.

– Hát, kábé az volt velem is, mint a filmben a csávóval, csak én nem rajzoltam, hanem hegedültem, szóval engem nem rajztáblával ütöttek, hanem hegedűtökkel.

– Jézusom.

– Jó, ilyen mondjuk csak egyszer volt, meg nem vertek meg annyira, mármint érted, nem maradt nyoma, vagy ilyesmi, de tényleg folyton ezzel szívattak. Meg focizni például sose vettek be.

– A szüleid erőltették?

– Hát, eleinte igen. Vágod, szerintük ez olyan kurva polgári, meg felső középosztálybeli dolog, hogy a gyerek tud valami hangszeren játszani. Mondjuk, aztán megszerettem. A végén már konkrétan hegedűművész akartam lenni, csak... addig nem vettem elég komolyan. Mármint, eljárógattam az órákra, de nem igazán gyakoroltam otthon. Vágod, hogy megy ez, utáltak a hegedű miatt, ezért én megutáltam a hegedűt.

– Hát amúgy nem csodálom, hogy nem akartak veled lógni – jegyeztem meg.
– Mármost, nem akarlak megbántani, de amilyenek én ismerlek, biztos előadtad magad nekik.

– Előadtam magam nekik?

– Tudod, okoskodtál, meg ilyenek. A falusi sutyerákok nem vevők erre. Azt gondolják, többre tartod magad náluk.

– Hát, amúgy igen – ismerte be. Mosolygott, látszott rajta, hogy bóknak vette, amit mondtam, és épp arra gondol, mennyivel különb azoknál, akik bántották, és máris mennyivel többre vitte náluk az életben. – Már akkor is mindig ingbenzakóban jártam suliba. A magyartanár még mondta is, hogy tessék, így kell kinéznie egy igazi értelmiséginek. Szétflesseltem a *Nyugatot* akkoriban, sőt, még most is.

Aztán meg elkezdett összevissza magyarázni arról, hogy ő azzal akar foglalkozni, ami érdeklő, és használni akarja a diplomáját, meg igazi polgári életet szeretne élni, hogy ha be akar ülni valahova, vagy venni akar magának valamit, akkor meg tudja tenni. Miközben beszélt, elővette a kis tekerős szettjét, és csinált két cigit.

– Na, mindegy, menjünk ki cigizni, meghívlak – gurította oda nekem az egyik szálát.

Egy ideig mindketten csendben voltunk. Én összefont karral álltam az eresz alatt, Kornél meg a járdán mászkált jobbra-balra. Valami túlmozgása volt szerintem.

– Szerinted mi volt az a fonalas izé?

– Milyen fonalas izé? – kérdeztem, de aztán beugrott. A filmben a kissrác összevissza vezetett egy piros fonálszálát a szobában, amíg úgy nem nézett ki az egész, mint a kémfilmekben a lézeres biztonsági rendszer. – Ja, nem tudom. Szerintem csak jól nézett ki, azt ennyi.

– Én nagyon próbáltam kitalálni, hogy az most minek a metaforája meg szimbóluma, de még nem jöttem rá.

– Lehet, hogy a dolgoknak nincs mindig értelmük.

Megint hallgattunk egy darabig. Lehamuztam, néztem, hogy száll a sok kis szürke-fehér pernyedarabka lefelé, és olvad bele a járda fekete, nedves csillogásába.

– Na és amúgy, hogy vagy? – kérdezte Kornél.

– Hú. Ezt komolyan most jutott eszedbe megkérdezni, három óra után? – gúnyolódtam, de csak azért, mert nem akartam válaszolni.

– Hát most, na – felelte nevetve. Aztán hirtelen megkomolyodott, és azt mondta: – De amúgy komolyan érdekel. Tündivel beszélünk is rólad.

– Kibeszéltetek a hátam mögött? – kérdeztem elég ellenségesen, de igazából nem haragudtam, csak a csodálkozásomat akartam leplezni. Nem gondoltam volna, hogy van két ember a világon, akit annyira érdeklek, hogy önszántukból rólam beszélnek a szabadidejükben.

– Nem kibeszéltünk, csak mindketten úgy látjuk, hogy mostanában nehéz kirángatni téged otthonról.

– Ezek szerint Tündi még mindig haragszik, amiért offoltam a szülinapját.

Eldobtam a csikket, de túl messze esett le, nem tudtam rátaposni, csak néztem, ahogy a parazsa lassan elalszik.

– Nem haragszik, soha nem is haragudott – felelte Kornél. – Inkább csak szomorú volt, meg csalódott. Szerette volna, ha ott vagy, ennyi.

– Hát én is szerettem volna ott lenni, de nem ment – morogtam.

Pár héttel korábban volt Tündi születésnapja. Nagy, hajnalig tartó bulit akart. Rengeteg embert hívott meg, az egyetemi szaktársait, slammereket meg minket, az író barátait, de én végül nem mentem el. Nem is csak arról volt szó, hogy nem volt nagy kedvem egy rakás vadidegennel hajnalig lófrálni a Wesselényin, hanem hogy szó szerint képtelen voltam kikelni az ágyból, rendes ruhát felvenni, megvacsorázni, aztán egész éjjel beszélgetni a többé-kevésbé normális, egészséges emberekkel.

Elővettem a táskámból a cigimet, mert csinálnom kellett valamit, és félttem, hogy jobb híján megint a bőrt kezdem tépkedni valamelyik ujjamon. Már amúgy is tiszta seb volt a kezem.

– Visszahívsz? – kérdezte Kornél, amint meglátta a kezemben a dobozt. Felé nyújtottam, hogy vegyen egyet. – Ú, mentolos? – fintorgott, de azért kihúzott egy szálat.

Amúgy totál kivagyok ettől, hogy először tarhálnak, aztán meg nekiállnak fanyalogni, hogy jaj, ez mentolos?, és olyan fejet vágnak, mintha még ők tennének szívességet nekem, hogy hajlandók elszívni a gusztustalan mentolos cigimet.

– Te is tudod, hogy csak szétcsesztem volna a buliját – próbáltam visszatérni az eredeti témára. – Nem akartam, hogy arról szóljon a születésnapja, hogy sírok, ők meg ápolgatják a lelkeket.

– Persze, vágom – bólogatott Kornél. – Ezt amúgy meg is értette volna, inkább azzal volt baja, hogy nem szóltál neki, hogy nem jössz.

– Azért nem írtam neki, mert azzal is csak felhívtam volna a figyelmet magamra meg a szarságaimra.

Ez csak félig volt igaz. Az igazság másik része az volt, hogy valahogy egy üzenet megírására is képtelennek éreztem magam. Inkább abban bíztam, hogy Tündit majd leköti a másik ötven barátja, és senki észre sem veszi, hogy én nem vagyok ott.

– De akkor ezek szerint mégis arról szólt az este, hogy foston vagyok.

– Aggódunk érted.

– Aranyosak vagytok. Na, és veled mi van? – kérdeztem inkább. – Kiheverted már a Szofit?

– Ne beszéljünk arról a picsáról – rázta meg a fejét. – Hülye kurva. De attól még nagyon jó nő sajnós. Istenem, ha csak egyszer megbaszhatnám... de hát leszarja az érzéseimet. Nem érdekli, hogy szeretem, meg hogy hány csajt offoltam ki miatta... mondjuk, nem mondom, hogy mindegyiket sajnálom. Például a múlt héten majdnem megerőszkolt a Rima Sári. Egész este rajtam lógott, még haza is kísért, és bedobta, hogy ő nagyon szívesen feljön még egy pohár bármire... én meg csak annyit mondtam, hogy most nincs kedvem, és bebasztam az orra előtt a kaput.

– Szegény. Én még csak egyszer találkoztam vele, aranyos csajnak tűnt.

– Őrült picca. Ha öt percnél tovább beszélsz vele, tuti neked is leesik, hogy valami nem oké vele. Úgy akart bevágódni nálam, hogy nekiállt szidni a baráta-

imat. Hogy jobban írok például nálad, és nem érti, kinek képzeled magad, meg ilyenek.

– És te kajak azért nem dugtad meg? Mert engem szarozott? Egészen meg vagyok hatva.

– Ja, nem, dehogyis. Simán csak nem jött be.

– Na ne. Van olyan nő, aki neked nem jön be?

– Van – bólogatott Kornél nagyon határozottan, aztán egy lépéssel közelebb jött, mintha a beszélgetésünk hirtelen nagyon bizalmassá vált volna.

– Amúgy a Rima Sári nem csúnya szerintem – jegyeztem meg. – Oké, hogy nem normális, de egész szép arca van.

– Olyan, mint egy cigánylány – húzta el a száját Kornél. Szerintem amúgy nem volt olyan, de mindegy. – És lapos is. Meg nem olyan komplex, mint például te.

– Komplex, mi? – nevettem. – Ez a politikailag korrekt megfogalmazása annak, hogy lófasz se érti, mit akarok?

Kornél féloldalasan vigyorgott, és még közelebb lépett. Éreztem rajta a cigiszagot, meg az enyhe tusfürdőillatot. Biztos lezuhanyozott, mielőtt elindult otthonról.

– Fázol? – kérdezte. Percek óta reszkettem, de csak most tűnt fel neki, hogy szinte az orrom előtt állt.

– Aha – mondtam. – Menjünk vissza.

Annyira közel voltunk egymáshoz, hogy még az ajtót sem tudtam kinyitni anélkül, hogy a könyökömmel bele ne ütköztem volna.

– Amúgy nem válaszoltál a kérdésemre – mondta, miután visszaültünk a helyünkre.

– Milyen kérdésre?

– Hát arra, hogy hogy vagy.

Vágtam egy pofát. Az asztalra könyököltem, a kezembe tettem az arcom. Hirtelen nagyon-nagyon fáradtnak éreztem magam.

– Szerinted mégis hogy vagyok?

– Hát, abból ítélve, hogy hogy eltűntél, biztos szarul.

Eleinte görcsösen próbáltam tartani velük a lépést. Nem akartam egyedül lenni. De aztán rádöbentem, hogy igazából mindig egyedül voltam, egy zsúfolt kocsmasztalnál ülve ugyanúgy, mint otthon, a saját ágyamban. Nem tudtam aludni, nem tudtam enni, egyfolytában gyengének és idegesnek éreztem magam. Egyszerűen nem bírtam tovább fenntartani a társasági életemet. Korábban megkönnyebbülést és örömet éreztem a többiek láttán, hogy végre én is valaminek a része lehetek, de újabban csak egyedül akartam lenni. Amikor meg egyedül voltam, eluralkodott rajtam a szorongás és a félelem, hogy így nem lesznek többé barátaim, és örökre egyedül leszek a világban meg az életben.

– De most itt vagyok, nem? – kérdeztem végül.

– Ja, itt vagy, kábé két hónap után.

– Nem tudok mit mondani, Kornél. Én sajnos képtelen vagyok megjátszani, hogy jól vagyok, miközben nem is.

– És ez még mindig a Benji miatt van, vagy ez már valami más?

– Persze, hogy miatta, hogy baszódna meg ott, ahol van.

Az asztalra borultam, a homlokomat az alkaromnak támasztottam. A hajam előrehullott, elsötétült körülöttem minden. Csak a lakkozott fa és sör szagát éreztem, meg azét a tipikus bebüdösödött rongyét, amivel az ilyen helyeken le-
törlik az asztalokat.

– Szerelmes voltál belé?

Megmozdítottam a fejem. Kornél úgy nézett ki, mint aki nem is gondolta, hogy ilyen komoly érzéseket tápláltam iránta.

– Úgy nézek én ki, mint aki nem volt az?

Kornél erre csak fintorgott egyet.

– És még mindig az vagy?

– Nem tudom – vallottam be. – Lehet. Tudom, közhely, de a szerelem attól, hogy fáj, még nem múlik el.

– De hogy bírta úgy beleesni? – kérdezte. – Nem értelek, Eszti, baszd meg. Hát alig láttátok egymást.

– Nem volt rá szükség – vontam vállat. – Látod, én anélkül is tudtam kötődni hozzá.

– De mégis hogy? Mit mondott neked? Hogy jók a verseid, meg szép vagy, vagy mi?

– Pont, hogy nem ezekkel jött, hanem hogy bírja azt, amilyen ember vagyok. De azt hiszem, csak azt mondta, amit hallani akartam.

– Hát szerintem is. – Kornél egy pillanatig elgondolkozva nézett rám. – Amúgy nem gondoltam, hogy ennyire... hát nem is tudom, milyen vagy... hogy így bedőlsz ennek. Hogy valaki öt percet pofázik arról, hogy a személyiséged, meg a belső értékeid, meg mit tudom én, és akkor te ezt így elhiszed. Nekem valahogy sokkal öntudatosabbnak meg magabiztosabbnak tűntél.

– Pedig marhára nem vagyok az – motyogtam. – A lelkeket is eladnám annak, aki azt ígéri, hogy cserébe szeretni fog.

Hamarosan elindultunk. Kornél beugrott a körúton egy Pizza Kingbe, én nem kértem semmit, de ő teljesen odavolt az örömtől, hogy kétszáz forintból megvacsorázott.

A Blahánál aztán elbúcsúztunk, mert én metróval mentem, Kornél meg busszal. Hosszan megölelt, és közben nagyon komolyan azt mondta, hogy na, fel a fejjel. Aztán lecsúsztatta a karját a karomon, megfogta a kezemet, és biztatóan megszorította. Nem tudtam, mit kéne mondanom erre, de Kornél nem várta meg, hogy válaszoljak, már ment is a lépcsőhöz. Nem akartam ott állni és bámulni, amíg teljesen el nem tűnik, ezért elfordultam, és előkotortam a bérletemet. Csak akkor indultam el, amikor hallottam, hogy Kornél felért a felszínre. Eltettem a bérletem. Nyolc után nincsenek ellenőrök a metróbejáratoknál.